

Vrăjmășie

Cârdei V. Mariana

Vrăjmășie

Cic-a fost odat-un moș,
ce-avusese un cocoș,
El i-a dat averea toată
și-o viață minunată.

Avea moșul trei copii:
un câine - paznic în vîi,
o pisică jucăușă,
un șoarece, după ușă...

Ea, felină, delicată,
s-alintă-n grații scaldată,
miorlăie și se răsfată
n-are nicio grijă-n viață.

El - o latră hămăind,
oare ce-o mai fi dorind?
și închis în curtea mică,
mârâie către pisică.

Ea pe garduri se cocoată
chiar pe poartă, vizavi,
parc-ar vrea să îl provoace,
oare cine poate ști?

El se dă dulău de curte,
casa zice c-o păzește,
asta, patru anotimpuri,
chiar de iarna-l troienește.

Pisica-i stăpână-n casă,
pe fotolii și pe masă,
pe șoareci i-a izgonit
și-și caută un iubit.

Chiar în zori, dis-dimineată,
se spală pe cap, pe față,
blana-ntreagă-și netezește
și în stradă o zbughește.

Mai demult, cică, bătrânul

a făcut un mic zapis,
și-a lăsat averea toată
celor trei, cum le-a promis...

Pisica a pus înscrisul
dup-o grindă, dragii mei,
să ne fie clar "permisul
că pot sta-n casă și ei".

Șoricelu-a ros zapisul
și pisica-l tot aleargă,
câinele o dușmănește
fiindcă l-a lăsat în stradă.

Uneori urlă în noapte
și spune că nu mai poate,
nu mai vrea s-o duc-așa,
Doamne, ce viață grea!

Stăpânii s-au tot schimbat,
azi, câinele doarme-n pat,
zilnic iese la plimbare,
are haine și mâncare!

Pisica tot cercetează,
casa-ntreagă controlează,
pe stăpâni îi lingusește,
și le toarce, că-i iubește.

Pe șoarece l-au uitat,
și de-atunci s-a răzbunat
"Când pisica nu-i acasă,
șoarecii joacă pe masă!"